

Sygn. akt II K 780/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 września 2014 r.

Sąd Rejonowy w Brzegu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Ewa Kacan – Skrzyńska

Protokolant: st. sek. sąd. Lilianna Kupis

W obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Brzegu – Waldemara Chrząszcz

Po rozpoznaniu w dniu 14.01.2014r., 11.03.2014r., 24.04.2014r., 10.06.2014r., 22.07.2014r., 16.09.2014r. w Brzegu

Sprawy **W. S.**

s. N. i W. zd. A.

ur. (...) B.

Oskarżonego o to, że:

w okresie od miesiąca grudnia 2009 roku do czerwca 2011 roku w B., woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić A. Z. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem, w ten sposób, iż w dniu 01 grudnia 2009r. zawarł z A. Z. umowę dzierżawy lokalu w B. przy ul. (...), a następnie przyjmował od pokrzywdzonej comiesięczny czynsz zgodnie z zawartą umową w kwocie 1400 zł, nie udzielając żadnego potwierdzenia przyjęcia gotówki, po czym w dniu 09 czerwca 2011r. złożył w Sądzie Rejonowym w Brzegu pozew o sygn. akt (...) o zapłatę kwoty 16 855,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami, od pozwanej A. Z., tytułem zaległych opłat za czynsz i media, wprowadzając tym samym w błąd Sąd Rejonowy w Brzegu,

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk

I. uniewinnia oskarżonego **W. S.** od zarzutu popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk ,

II. na podstawie art. 632 pkt. 2 kpk zwalnia oskarżonego w całości od ponoszenia kosztów sądowych, w tym od opłaty , kosztami tymi obciążając Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 780/13

UZASADNIENIE

SĄD (...)

W dniu 01.12.2009 roku pomiędzy oskarżonym W. S. a pokrzywdzoną A. Z. doszło do zawarcia umowy dzierżawy lokalu usługowego położonego przy ul. (...). Zgodnie z umową pokrzywdzona zobowiązana była do opłacania comiesięcznego czynszu od dnia 01.12.2009 roku w wysokości 1200 złotych do 15 każdego miesiąca. Zgodnie z umową płatność czynszu miała następować do rąk własnych wydzierżawiającego lub przelewem na rachunek bankowy wskazany w rachunku . Oprócz czynszu pokrzywdzona zgodnie z treścią umowy miała ponosić dodatkowo koszty eksploatacyjne tytułem centralnego ogrzewania w wysokości 200 złotych , energii elektrycznej , zimnej wody i odprowadzania ścieków , wywozu nieczystości . Pokrzywdzona lokal wynajęła pod działalność gospodarczą –

kwiaciarnię . Na prowadzoną działalność otrzymała dotację w wysokości 18.000 złotych . W dniu zawarcia umowy pokrzywdzona wpłaciła oskarżonemu kwotę 1200 złotych tytułem kaucji , zaś 15 grudnia 2009 roku dokonała opłaty pierwszego czynszu w wysokości 1400 złotych na co otrzymała pokwitowanie wystawione przez żonę oskarżonego. Dodatkowo otrzymała numer konta żony oskarżonego , na który miała dokonywać stosownych wpłat . Zgodnie z umową pokrzywdzona przeprowadziła prace adaptacyjne lokalu niezbędne dla prowadzonej działalności . Poza uiszczeniem tego pierwszego czynszu , w kolejnych już miesiącach pokrzywdzona nie przekazywała oskarżonemu żadnych kwot pieniężnych tytułem opłaty za czynsz dzierżawy lokalu ani innych kwot tytułem opłat za eksploatację lokalu . Początkowo prosiła oskarżonego o cierpliwość , tłumacząc, iż jest to początek działalności , że działalność nie przynosi dochodu , zapewniając , że ureguluje całą zaległość w terminie późniejszym . W okresie letnim pokrzywdzona nie informując pokrzywdzonego opuściła lokal . Wcześniej natomiast poinformowała oskarżonego w czasie spotkania jakie miało miejsce przed jego domem , że z konkubentem wyjeżdża nad morze , oświadczyła wówczas , iż liczy na osiągnięcie tam dochodu , co pozwoli na uregulowanie zaległości. Mimo zapewnień pokrzywdzona nie uregulowała zadłużenia , zaś oskarżony po powrocie z wakacji zastał pusty lokal . Pokrzywdzona , nie zdała również kluczy , przy czym zmieniła miejsce zamieszkania na ul. (...). Nowy adres zamieszkania pokrzywdzonej oskarżony ustalił po dłuższych poszukiwaniach .

W konsekwencji oskarżony skierował do pokrzywdzonej pismo datowane na dzień 25.10.2010 roku wzywając do uregulowania zaległej należności czynszowej , w jego treści informując jednocześnie , iż zgodnie z umową obowiązuje termin 3 miesięczny wypowiedzenia . Pismo to osobiście odebrała pokrzywdzona 29.10.2010 roku, jednak nie ustosunkowała się do pisma w żaden sposób . Jeszcze wcześniej oskarżony udał się do miejsca zamieszkania pokrzywdzonej i zażądał zwrotu zaległej kwoty . Również takiej treści żądanie pokrzywdzona znalazła także w drzwiach swojego mieszkania .

Po kierowanych wielokrotnie wezwaniach oskarżona zawiadomiła Urząd Skarbowy o nie wykazaniu przez oskarżonego dochodów .

Jeszcze w lutym 2010 roku pokrzywdzona zawarła umowę z biurem rachunkowym o świadczenie usług księgowych.

W dacie 09.06.2011 roku oskarżony wniósł pozew o zapłatę kwoty 16 855 złotych przeciwko A. Z., wskazując , iż na żadaną kwotę składa się czynsz za okres od 01.01.2010 roku do 31.12.2010 roku , opłata za co , wodę , ścieki , energię. W dacie 7 listopada 2011 roku wydany został nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodnie z treścią pozwu . Wobec nie podjęcia korespondencji - odpisu nakazu zapłaty (wysłanej na prawidłowy adres) orzeczenie uprawomocniło się . Pod koniec miesiąca listopada 2011 roku pokrzywdzona dowiedziała się o treści nakazu zapłaty.

Oskarżony w roku 2009 i 2010 nie zadeklarował do opodatkowania dochodów z tytułu zawartej umowy dzierżawy. Za 2009 roku nie złożył zeznania podatkowego zaś za 2010 rok złożył zeznanie PIT- 37 , w którym to nie wykazał żadnych dochodów . W odpowiedzi na wezwanie organu podatkowego pismem z dnia 25.10.2011 roku oskarżony oświadczył , iż nie uzyskał żadnych dochodów w latach 2009 -2010 r.

Dowód : wyjaśnienia oskarżonego k.133-134,176,177,239

częściowo zeznania A. Z. k.28, 48-49, 177-178, 182, 222,231,239

pokwitowanie k.3

umowa dzierżawy lokalu k. 33

umowa o świadczenie usług księgowych k. 35

pismo z PUP wraz z protokołami 55-59

potwierdzenie zarejestrowania podmiotu k. 5

pismo US k. 61

pismo oskarżonego do US k.62

akta sprawy(...)(w tym pozew, pisma z daty 05.10.2010r, z dnia 25.10.2010

roku , potwierdzenie odbioru , nakaz zapłaty postanowienie w przedmiocie nadania

klauzuli)

zeznania M. K. k. 119,181

zeznania M. S. k. 114-115, 182-183

zeznania E. K. k. 205

zeznania B. P. k. 206

zeznania R. L. k. 221

Zarówno w toku postępowania sądowego jak i w postępowaniu przygotowawczym oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego czynu i wyjaśnił zgodnie z ustaleniami , w tym w przedmiocie nieregulowania należności czynszowych przez pokrzywdzoną . Wskazał , iż pokrzywdzona otrzymała numer konta żony , na który miała dokonywać przelewu pieniędzy , wskazał na wielokrotne rozmowy pokrzywdzonej , w których mówiła o posiadanej zaległości i obiecywała , iż zaległość ureguluje w terminie późniejszym .Podkreślił, iż pokrzywdzona odebrała korespondencje , w której wzywał do zwrotu niezapłaconego czynszu pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania cywilnego , osobiście również rozmawiał o tym z pokrzywdzoną udając się pod jej nowy adres .

Dowód : Wyjaśnienia oskarżonego k.133-134,176,177,239

SĄD ZWAŻYŁ CO NASTĘPUJE

Patrząc przez pryzmat zebranego w sprawie materiału dowodowego nie sposób uznać sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie zarzucanego mu przestępstwa z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk , a co za tym idzie należało uniewinnić W. S. od zarzutu popełnienia tego czynu.

Ustalenia w sprawie Sąd czynił w oparciu o wyjaśnienia samego oskarżonego , zeznania świadków M. S. , E. K., B. P. , R. L. , M. K. w oparciu o akta sprawy cywilnej oraz zebraną w sprawie dokumentację , oraz tylko częściowo w oparciu o relację pokrzywdzonej .

Nie budzi wątpliwości , iż pomiędzy stronami w dacie 01.12.2009 roku doszło do zawarcia umowy dzierżawy przedmiotowego lokalu . Niekwestionowane również jest przez strony umowy , iż jeszcze w miesiącu grudniu 2009 roku pokrzywdzona zapłaciła 1400 złotych tytułem umowy na co otrzymała pokwitowanie od żony oskarżonego .Sporne pozostają natomiast pozostałe czynsze jakie pokrzywdzona miała uiścić tytułem umowy dzierżawy , a czego zdaniem sądu nie uczyniła. Na taką ocenę wpływ miała analiza z jednej strony osobowych źródeł dowodowych z drugiej strony zebranej w sprawie dokumentacji , których to łączna analiza prowadzi organ orzekający do ustaleń jak w stanie faktycznym .

Dając wiarę oskarżonemu i czyniąc w oparciu o tę relację istotne dla sprawy ustalenia Sąd oceniał je patrząc przez pryzmat innych zebranych dowodów , o których mowa będzie poniżej , kierując się przy tym zasadami logicznego rozumowania . I właśnie w oparciu o te inne dowody wersja oskarżonego jawi się jako wiarygodna .

Po pierwsze , wyraźnego wskazania wymaga- czemu zresztą nie przeczy sama pokrzywdzona – iż wiedziała ona o kreowanych względem niej żądaniach uregulowania należności czynszowych . I to nie tylko jednokrotnie takiej treści

żądanie do niej dotarło , ale poza pisemnym wezwaniem wraz z wypowiedzeniem umowy , również znalazła tej treści informację w drzwiach mieszkania , jak również osobiście w tym przedmiocie rozmawiała z oskarżonym , gdy ten udał się pod nowy adres zamieszkania pokrzywdzonej , po wcześniejszym odszukaniu takiego adresu . Dlatego niezrozumiałe dla organu orzekającego , nielogiczne a przez to niewiarygodne jawią się zeznania pokrzywdzonej , w których - jak zeznała - uznawała kierowane żądania za przejaw „ żartu ” . Również zachowanie pokrzywdzonej stoi w sprzeczności z tym co podnosi . Jak bowiem zeznała A. Z. w lokalu , z uwagi na ustne wypowiedzenie umowy , pozostawała do czerwca . Jak zostało jednak ustalone – również w oparciu o jej relację - nie zdała ona kluczy do lokalu , choć wymagało tego podnoszone przez pokrzywdzoną rzekome wypowiedzenie umowy dzierżawy . Z drugiej strony z prawdziwością żądań oskarżonego koreluje podjęta próba odnalezienia pokrzywdzonej, wielokrotność kierowanych do niej - a poprzedzających skierowanie pozwu -wezwań o zapłatę , w jednym zaś wezwaniu zamieszczenie oświadczenia o wypowiedzeniu . W ocenie Sądu gdyby oskarżony faktycznie – tak jak twierdzi pokrzywdzona – wypowiedziałby umowę jeszcze wcześniej to takiego oświadczenia nie zamieszczałby w pismach kierowanych później do pokrzywdzonej . Jak zauważa również organ orzekający nakaz zapłaty był skierowany pod właściwy adres pokrzywdzonej , wbrew temu co pokrzywdzona twierdzi . Co istotne również , pokrzywdzona prowadziła działalność gospodarczą , wiedziała o możliwości wliczania do kosztów prowadzonej działalności opłat związanych z umową dzierżawy . Twierdzenia pokrzywdzonej - na pytanie dlaczego w inny sposób nie dokonywała wpłat , tak aby otrzymać dowód zapłaty- że nie wiedziała , iż może dokonywać opłat pocztą , są mało wiarygodne . Poza tym korzystała z usług księgowego i jeśli nie posiadała wiedzy w zakresie sposobu płatności , o sposób postępowania mogła przecież zapytać księgowego . Taka postawa pokrzywdzonej , brak dowodów wpłaty koresponduje zaś z brakiem dokonywania spornych opłat . Zawiadomienie zaś Urzędu Skarbowego już po wezwaniach do zapłaty w ocenie sądu stanowiło próbę obrony przed żądaniami . To wszystko skłoniło Sąd do odmowy waloru wiarygodności jej relacji .

Przechodząc natomiast do relacji przesłuchiowanych w sprawie świadków . Sąd dysponował zarówno świadkami obrony jak i oskarżenia . Analizy zeznań świadków pod kątem prawdziwości twierdzeń sąd zatem dokonywał nie tylko analizując złożone w toku postępowania relacje pod kątem ich spójności , ale również patrząc przez pryzmat powyżej już akcentowanych okoliczności .

W pierwszej kolejności sąd wskazuje – a co miało wpływ na odmowę waloru wiarygodności – na brak korelacji zeznań świadków oskarżenia tj: samej pokrzywdzonej , jej konkubenta S. Ż. . Jak twierdzi bowiem sama pokrzywdzona z konkubentem pieniądze zawoziła 3 - krotnie , dokładnie wskazując przy tym miesiące kwiecień , maj , czerwiec 2010 roku . S. Ż. zaś twierdził , że tylko raz był z konkubinią , raz z kolegą S. M. , dwukrotnie był zaś sam . Mało wiarygodne wydają się również zeznania świadka J. O. matki A. Z. . Jest ona osobą najbliższą a zatem zainteresowaną w kreowaniu korzystnego obrazu dla pokrzywdzonej . Dodatkowo zeznając , iż widziała jak przekazuje pokrzywdzona pieniądze , nie wskazała nawet jaka to była kwota . Dodatkowo wbrew jakiegokolwiek relacji J. O. twierdzi , że jechała ze świadkiem S. Ż. do oskarżonego w celu przekazania pieniędzy . Podobnie niekonsekwentne zeznania T. P. (1) – zresztą stojące w sprzeczności z relacją samej pokrzywdzonej , która twierdziła że jedynie raz T. P. (1) była świadkiem przekazywania pieniędzy – nie mogą służyć czynieniu jakiegokolwiek ustaleń . Jak zeznawała bowiem po raz pierwszy T. P. (1) , raz miała widzieć osobiście jak pokrzywdzona przekazywała pieniądze , później zeznała że widziała 2-3 razy jak przekazywała pieniądze , gdy przebywała u pokrzywdzonej w lokalu . Również zeznania S. M. , który wskazał , że jedynie widział plik pieniędzy nie był zaś przy przekazywaniu pieniędzy oskarżonemu stoją w sprzeczności z tym co zeznał S. Ż. , Ten ostatni bowiem twierdzi , że M. widział moment przekazywania pieniędzy . Również świadek T. P. (2) jak zeznała , po kilku latach , nie pamięta okoliczności , przypomina sobie jedynie jak pokrzywdzona przekazywała jakieś pieniądze ale nie wie w jakiej kwocie , co to były za pieniądze i kiedy to miało miejsce , a o tym że były to pieniądze za lokal dowiedziała się dopiero później na etapie sprawy karnej . Powyższe sprzeczności w relacjach powyżej wskazanych świadków , bądź brak istotnej wiedzy czynią te relacje niewiarygodnymi , nieistotnymi ,nie sposób było czynić w oparciu o te relacje jakiegokolwiek ustalenia . Sąd zwraca również uwagę , iż świadkowie ci, mimo braku wiedzy głosili puste oświadczenia o realizacji zobowiązań przez pokrzywdzoną w pełnym zakresie .

Z drugiej strony sąd dysponuje relacjami M. S. , E. K. , B. P. , R. L. , które w przeciwieństwie do relacji powyżej omówionych świadków – zeznają konsekwentnie , ich relacje korelują ze sobą a co za tym idzie zasługują na

walor wiarygodności . M. S. wskazała , jak wyjaśnił też oskarżony – o fakcie przekazania numeru jej konta celem dokonywania wpłat , zaś E. K. oraz B. P. były świadkami rozmów w trakcie których pokrzywdzona przyznała , iż posiada zadłużenie , które chce uregulować . R. L. posiadał jedynie wiedzę w zakresie wymiany zamków , wobec braku zwrotu kluczy przez pokrzywdzoną . Te relacje – wskazane w nich okoliczności , korelują zaś z tym co podnosił sam oskarżony , czyniąc tym samym jego relację wiarygodną . Nie zmieniają w żadnym razie ustaleń zeznania księgowego , nie posiada on bowiem wiedzy na temat rozliczeń , zaś twierdzenia pokrzywdzonej , na wyraźne jego pytania o dowód zapłaty - były w cenie sądu jedynie wynikiem nieregulowania opłat i brakiem odwagi by do tego się przyznać .

Konstatacji wymaga również , iż dokonując zapłaty czynszu po raz pierwszy oskarżona otrzymała pokwitowanie . Mimo, iż pokwitowania takiego dokonała żona oskarżonego – ale przecież nie wbrew oskarżonemu – ,wskazuje to na wolę dokumentowania wpłat , wbrew temu co twierdzi pokrzywdzona .

Taka ocena materiału dowodowego, przyjęcie twierdzeń oskarżonego za prawdziwe i wnioski o jakich mowa powyżej , prowadzi do uwolnienia W. S. od stawianego zarzutu . Jak wynika bowiem z wiarygodnego materiału dowodowego składając pozew w postępowaniu cywilnym oskarżony nie wprowadził nikogo w błąd , żądanie pozwu odnosiło się do zaległości jaka istotnie po stronie pokrzywdzonej miała miejsce .

Kierując się treścią art. 632 par 2 kpk zwolniono oskarżonego od kosztów postępowania w sprawie.